

»Marijin vrtec« v Šmihelu pri Pliberku.

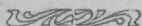
Le dobro si jih oglejte vrle naše šmihelske Marijine otroke! Kajne, kako jim igra veselje v očeh, ko so zbrani okrog svoje nebeške Matere! In kako se možato drže,

prav kakor vojaki, ki hočejo v boj za Marijo. Vsi so že odlikovani z Marijino svetinjico. Dobili so jo za svoje lepo obnašanje in za svojo ljubezen do Marije. Pa tudi s ponosom nosijo te svetinjice vselej, ko pridejo k sv. obhajilu ali pa k mesečnemu shodu. Hočejo pač tudi drugim pokazati, kako lepo je biti Marijin otrok. A najlepše odlikovanje, upamo, nosi vsak v svojem srcu — Marijino podobo, ki si jo je vtisnil v srce takrat, ko je bil sprejet v »Marijin

vrtec«. Upamo, da si hočejo to odlikovanje tudi skozi vse življenje v srcu ohraniti. Pridni so še vsi, nekateri naravnost vzorni ter pristopijo vsako nedeljo k angelski mizi. — Pa tudi Marijin oltarček si oglejte. Postavili smo ga za Marijin praznik 15. avgusta 1916, ko je bil prvi slovesni vzprejem v »Marijin vrtec«. Zdaj ga postavimo ob vsakem mesečnem shodu. Naši otroci ga imajo zelo radi in so ponosni nanj, češ: »Ta je pa naš!« Želimo vrlim Marijinim otrokom šmihelskim, da bi ostali vedno dobri in zvesti v ljubezni do svoje nebeške Matere, da bi jih mogla kdaj sprejeti v svoj nebeški vrtec.

G—.

Slavka in trobentica.

Slavka najde za grmom trobentico, pa jo tako nagovori: »Trobentica ljuba, kako je to, da ti vsako leto prva oznanjaš veselo pomlad?«

Trobentica Slavki odgovori: »Bog, ki je vse vstvaril, ki vse ohranjuje in vlada, je meni tako ukazal, da moram, brž ko raztope topli solnčni žarki in gorki jug sneženo in ledeno odejo zemlje, prva med sesticami rožicami razcvesti in okrasiti božjo naravo.« Trobentica razloži zdaj Slavki namen svojega življenja: »Jaz sem trobentica, rožica božja, oznanjam najprva veselo pomlad in kličem k vstajenju mrtvo naravo. Kdo se ne veseli pomladi, kdo je ne ljubi, kdo željno po njej ne hrepeni? Kdo ne ljubi njenega gorkega solnca, ki vse oživi in vse pomladi, kar je vstvaril dobri Bog? Za vsemi pomladmi pa pride nazadnje še ena pomlad: najlepša, največja, večna pomlad. In preden bo prišla ta lepa, velika in večna pomlad, prišli bodo angelci dol iz nebes z velikimi zlatimi trobentami in klicali glasno stvarstvo božje k vstajenju. Glej, Slavka, kadarkoli zazreš trobentico zlatorumeno, vselej se spomni na angele božje, ki bodo glasno klicali s svojimi velikimi zlatimi trobentami in oznanjali večno srečno in večno lepo nebeško pomlad! In ako boš ljubila v življenju svojega dobrega Stvarnika, boš stopila kdaj v to večno srečno rajsko pomlad!«

Slavka si je dobro zapomnila ta nauk in se zvesto ravnala po njem.

Miško.

